

USNESENÍ

Krajský soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 13. listopadu 2019 stížnost **odsouzeného Jiřího M[REDAKCE], narozeného [REDAKCE]**, proti usnesení Okresního soudu Kladně číslo jednací 3PP 131/2019-17 ze dne 27. září 2019 a rozhodl

takto:

Podle § 148 odstavec 1 písmeno c) trestního řádu se stížnost odsouzeného **zamítá**.

Odůvodnění

Napadeným usnesením okresní soud podle § 88 odst. 1 tr. zákoníku zamítl žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl uložen ve výroku usnesení citovaným rozsudkem, neboť dospěl k závěru, že odsouzený sice vykonal potřebnou část trestu a žádost o podmíněné propuštění podal po šesti měsících od zamítnutí žádosti předešlé, za odpovídající považuje i úroveň jeho polepšení, nadále však neshledal podmínky pro stanovení pozitivní prognózy jeho dalšího života.

Proti tomuto usnesení podal odsouzený ihned po jeho oznámení stížnost, kterou následně odůvodnil. V ní parafrázuje právní věty i útržky z odůvodnění různých nálezů Ústavního soudu, výslovně připomíná nálezy sp.zn. I. ÚS 2201/16 ze dne 3. 1. 2017, III. ÚS 611/2000 ze dne 22. 3. 2001 a III. ÚS 1735/10 ze dne 12. 5. 2011, přičemž dovozuje, že napadené usnesení je s nimi v rozporu. Zdůrazňuje, že okresní soud negativní prognózu jeho života neprávem dovedl z jeho minulosti, tak porušil zákaz „dvojitěho trestání“. Akcentuje pak, že u nikoho nesmí být vyloučena možnost podmíněného propuštění a vytýká soudu I. stupně i to, že nevzal v úvahu zahlazení jeho dřívějšího odsouzení. Za situace, kdy i podle soudu I. stupně prokázal polepšení, je toho názoru, že podmínky pro podmíněné propuštění splnil. Zdůrazňuje současně, že podmíněné propuštění není benefitem, ale zákonným a možným působením na odsouzeného, u kterého byl již splněn účel trestu, a jeho další uvěznění by bylo nadbytečné. Vyjadřuje současně přesvědčení, že krajský soud vydá spravedlivější rozhodnutí sám a on se nebude muset obrátit na Ústavní soud.

Krajský soud jako soud druhého stupně z důvodu podané stížnosti přezkoumal správnost výroku usnesení, i předcházející řízení v rozsahu stanoveném v § 147 odst. 1 tr. řádu, stížnost odsouzeného však důvodnou neshledal.

Je tomu tak proto, že okresní soud o jeho žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody rozhodl v řízení, které netrpí žádnou procesní vadou, provedl dokazování v rozsahu nezbytném pro její posouzení, respektoval současně všechna práva odsouzeného. V tomto směru tedy nelze cokoli namítat. Tímto způsobem opatřil všechny podklady, na jejichž základě mohl rozhodnout. Provedené důkazy náležitě zhodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu, dospěl tak k přesvědčivým závěrům, v odůvodnění napadeného usnesení srozumitelně vysvětlil, jak při hodnocení postupoval a na základě jakých úvah k těmto závěrům dospěl.

Reálnou obavu, že by odsouzený v budoucnu po případném podmíněném propuštění nevedl řádný život, tak první soud právem dovedl zejména z faktu, že účinky předešlých dvou nepodmíněných trestů odnětí svobody se u něho minuly účinkem, neboť trestnou činnost páchal opakovaně. Ta, za níž aktuálně vykonává nepodmíněný trest, je nadto výrazně společensky škodlivá, pokud odsouzený (stejně jako v rámci své obhajoby před soudem v nalézacím řízení) akcentoval, že se na ní podílel pouze technicky (na přípravě zařízení sloužícího k pěstování marihuany), svědčí to spíše o faktu, že závažnost svého podílu na této trestné činnosti do značné míry zlehčuje, jeho míra reflexe proto není příliš vysoká, zvláště když pohnutkou k trestné činnosti měla být snaha získat finanční prostředky (přesto, že měl řádné zaměstnání). Smysl

Shodu s prvopisem potvrzuje: Tereza Pohunková

podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, jak právem akcentoval okresní soud, přitom skutečně není v tom, aby za dobré chování ve výkonu trestu byl pachatel automaticky propuštěn po odpykání stanovené doby na svobodu bez zřetele na to, jaká je prognóza jeho dalšího chování. Odsouzený není ve výkonu trestu poprvé, měl v minulosti více možností prokázat, že je schopen na základě ponaučení z trestů spojených s přímým odnětím svobody žít řádně, ale nestalo se tak, jeho trestná činnost (i v zahraničí) naopak vygradovala. Nic na tom nemění, že k jeho odsouzení došlo před delší dobou. Právem proto první soud dovodil, že nadále i přes příslib zaměstnání a bydlení je riziko jeho recidivy významně zvýšené, zvláště když trestnou činnost páchal za stejně příznivých sociálních podmínek, jaké má aktuálně zajištěny. Podobně na tomto závěru nic nemění ani příznivá zpráva Probační a mediační služby, s níž odsouzený navázal spolupráci teprve v poslední době, neboť možnosti jejího působení jsou do značné míry omezené, ani výkon dohledu totiž nemůže odsouzeného, který je sociálně dostatečně komponován, „uhlídat“ tak, aby další trestnou činnost nepáchal.

Podobně, jako v předchozím rozhodnutí, jímž byla žádost odsouzeného o podmíněné propuštění zamítnuta, současně stížnostní soud dodává, že ani prokázané polepšení nelze u odsouzeného přeceňovat, neboť je na podmínky ve výkonu trestu adaptován a v důsledku zkušenosti z předešlého podmíněného propuštění mu je známo, jak se chovat, aby podmíněného propuštění dosáhl. Přitom polepšení nelze spatřovat pouze v tom, jakým způsobem odsouzený vystupuje a pracuje ve výkonu trestu, ale je třeba, aby došlo k zásadnímu přehodnocení jeho osobnostního nastavení a postojů.

Současně je třeba (stejně jako v předchozím rozhodnutí) akcentovat i to, že úkolem soudu je mimo jiné i chránit společnost před pachateli trestných činů. Pokud je riziko spáchání další trestné činnosti neúměrně vysoké, podmíněné propuštění nepřichází právě z tohoto důvodu v úvahu, úkol spočívající v ochraně společnosti právě napadené usnesení plní. K argumentaci odsouzeného větami vytrženými z různých ústavních nálezů pak je třeba uvést, že zhodnocením dosavadního vývoje života odsouzeného rozhodně nedochází k porušení zásady „ne bis in idem“ (zákaz dvojího přihlížení k témuž, jímž zřejmě je míněno odsouzeným uvedené „dvojí trestání“), neboť i z řady rozhodnutí Ústavního soudu ČR je zřejmé, že právě komplexní a souhrnné zohlednění trestní minulosti odsouzeného včetně zhodnocení, jak se uplatnily předchozí preventivní či represivní postihy, je zásadní pro zodpovězení otázky, zda od něj lze očekávat, že v budoucnu povede řádný život (např. sp. zn. I. ÚS 521/15, sp.zn. III.ÚS 82/17, sp.zn. I.ÚS 174/98, sp. zn. II. ÚS 3286/13 a dalších). K námitce uplatněné v podané stížnosti, že v případě, kdy je účel trestu splněn, není jeho dalšího přímého výkonu třeba a je možné na odsouzeného působit právě podmíněným propuštěním, je třeba znovu připomenout právě ochrannou funkci trestu, která v daném případě, jak vysvětleno, trvá. Absolutizace práva na podmíněné propuštění přitom rozhodně nevyplývá z trestního zákoníku, ani judikatury Ústavního soudu, naopak, jde o rozhodnutí nenárokové, které přichází v úvahu pouze v případě, že jsou kumulativně splněny všechny podmínky uvedené v § 88 odst. 1 tr. zákoníku. Odsouzený však všem těmto podmínkám nevyhověl, neboť nesplňuje předpoklad vedení řádného života v budoucnu, krajský soud se proto ztotožnil se závěrem okresního soudu, že jeho podmíněné propuštění v úvahu nepřichází. V podrobnostech je přitom možné odkázat na odůvodnění napadeného usnesení, neboť i v něm je na obdobné argumenty odsouzeného reagováno.

Za tohoto stavu bylo usnesení okresního soudu vydané v procesně správném řízení shledáno i věcně zcela správným, stížnost odsouzeného proto musela být jako nedůvodná podle § 148 odst.1 písm.c) tr.ř. zamítnuta.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 13. listopadu 2019

Mgr. Josef Gotěk v.r.

předseda senátu